

[Statsministeren.]

tænker os, socialdemokratiet sagde vel også ja til den finansiering, der var tale om, de sagde ja til en momsforhøjelse på 5 pct., de sagde ja til besparelser, men ganske vist besparelser, som er langt mindre, end et flertal i folketinget ønsker, og dér nærmer vi os måske en af vanskelighederne, nemlig at socialdemokratiet somme tider ikke rigtig synes at huske, at socialdemokratiet ikke har et flertal herinde, og at socialdemokratiet heller ikke har et flertal sammen med regeringspartiet, men at der skal i hvert fald 2 eller måske helst flere partier med desuden.

Det, som forhandlingerne så brast på, var ikke disse ting, var ikke noget, der direkte havde med skattereformen at gøre, men drejede sig om arbejdsløsheden, om beskæftigelsessituationen, og det er det andet, jeg gerne vil sige lidt om.

Hr. Kjeld Olesen sagde i sin tale, at han måtte forbavses over at se, at statsministeren stillede sig komplet fremmed over for den opgave både at bekæmpe arbejdsløsheden og at føre en fornuftig langsigtet økonomisk politik. Hr. Kjeld Olesen talte om regeringens passivitet, han sagde, idet han refererede en fjernsynsudsendelse fra i går: altså skal man ikke — og det var regeringen, han dér mente med man — sætte ind på at hjælpe dem, som ifølge prognoserne i løbet af kort tid vil være over 60.000 arbejdsløse? Dette er en grov fordrejning af det, jeg har sagt; vi har netop udtrykkelig peget på, at vi skal hjælpe dem, der er arbejdsløse på kort sigt; det skal jeg straks sige lidt mere om.

Men jeg har lyst til også at citere, hvad andre medlemmer her fra talerstolen har været inde på, et slagord, som åbenbart nu skal lanceres, og som også hr. Aage Frandsen og andre kom med: at regeringen bevidst bruger arbejdsløsheden i den økonomiske politik. Jeg må på det bestemteste afvise den slags påstande. Arbejdsløsheden i Danmark, som, fordi der er en stigende le-

dighed, må bekymre alle alvorlige, ansvarsbevidste politikere, er ikke regeringens værk, de arbejdsløshedsstigninger, som har været under andre regeringer, har ofte været under regeringer af en anden farve end vores. Det kan ikke være rigtigt at sige, at når arbejdsløsheden stiger, er det, fordi det er regeringens værk, endsige at påstå, at regeringen bevidst bruger arbejdsløshed i den økonomiske politik. Den arbejdsløshed, vi har, er resultatet af påvirkninger udefra, af en forskel i det omkostningsniveau, vi har oparbejdet, og det, der er andre steder, og derfor af erhvervenes konkurrenceevne, og den er et resultat af den politik, der er blevet ført, før denne regering trådte til.

Lidt ejendommeligt er det også at høre hr. Kjeld Olesen tale om regeringens magtesløshed, manglende handlekraft, at regeringen er ude af stand til at gøre noget som helst, men jeg forstår, at her har vi virkelig ingen magtesløshed, for vi er i stand til at skabe arbejdsløshed; det er vores bevidste politik, siger hr. Kjeld Olesen, det er vores værk. Jeg afviser det på det bestemteste. Jeg gør det også ved at henvise til et papir, som blev fremlagt i forhandlingerne med socialdemokratiet, og som også er blevet offentliggjort og inddraget i betænkningen, så det ligger på alle folketingsmedlemmernes bord og er et offentligt papir.

I det siger vi om den skattereform, som vi her taler om, og den økonomiske politik, som den naturligvis er en vigtig bestanddel af, at formålet med vores økonomiske politik er at fastholde den fulde beskæftigelse, at mindske betalingsbalanceunderskuddet og sikre et stabilt pris- og omkostningsniveau. Og vi er ikke i tvivl om, at hvis dette folketing ender med at få et forlig om besparelser og afgiftsforhøjelser og skattelettelser, sådan at befolkningen ved, hvor vi er henne, så vil det være et væsentligt bidrag til at skabe et fast grundlag for den økonomiske udvikling i 1975. Hvis det derimod ikke lykkes at forene vore synspunkter, sådan at der bliver et brud, i hvert fald for en tid, så